

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

EDWARD, JOHN

**Crime care îți dau fiori : un agent FBI, un
medium celebru și 25 de ani pe urmele Răului** / John

Edward și Robert Hilland împreună cu Natasha Stoyhoff. -

București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-713-2

I. Hilland, Robert

II. Stoyhoff, Natasha

821.111

343.98

Traducător: **Ioana Rotaru**

Redactori: **Crenguța Nicolae, Alexandra Fusoi**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

CHASING EVIL

Copyright © 2025 by John Edward and Robert Hilland

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

John Edward   Robert Hilland

CRIME CARE ÎȚI DAU FIORI

Un agent FBI, un medium celebru
și 25 de ani pe urmele Răului

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CUPRINS

PROLOG	13
1. DOUĂ LUMI	15
2. MEDIUMUL, SITUAȚIA ȘI PLANUL DE ACȚIUNE	35
3. CEL MAI GROAZNIC COȘMAR AL TĂU	49
4. FEMEILE RĂNITE ALE NOPTII	63
5. ALESUL	77
6. VALIDĂRI	96
7. PORTRETUL UNUI CRIMINAL	117
8. NU TE ÎNGRIJORA, E MOARTĂ	133
9. ÎNTRUCHIPAREA RĂULUI	161
10. CUM SĂ-ȚI OBOSEȘTI ADVERSARUL	175
11. CLOVNI ȘI CURCUBEIE	191
12. ȘEFA DE CLAN	206
13. SĂPATUL	222
14. SMITH ȘI SMITH	240
15. FEMEIA DIN CUTIE	253
16. PREMONIȚII, POLIȚISTUL, PREȘEDINTELE	270
17. AXA RĂULUI	284
18. TAȚII	301
19. ÎN LUNA DE MIERE	320
20. APOI I-AM VĂZUT CHIPUL	343
21. OCHIUL DE CAPRĂ ȘI WHITEY	362

22. FOTBAL ÎN JUNGLĂ	386
23. LUPTE DE CĂINI	402
24. FEMEIA DIN PERETE	420
25. AVIONUL DE LUPTĂ AL LUI NOAH	437
EPILOG	461
MULȚUMIRI	475
DESPRE AUTORI	477

Această carte se bazează pe fapte reale. Toate detaliile sunt adevărate, conform amintirilor celor doi autori și notitelor de la vremea când au avut loc evenimentele. Unele nume și detalii au fost schimbate din motive de confidențialitate.

În conformitate cu obligațiile mele de fost agent FBI, care decurg din contractul de muncă, cartea de față a fost revizuită înainte de publicare cu scopul de a depista eventuale dezvăluiri neautorizate, dar nu a fost redactată din punctul de vedere al conținutului editorial.

FBI nu sprijină și nu confirmă niciuna dintre informațiile descrise în volumul de față. Opiniile exprimate în carte sunt ale mele și nu ale FBI sau ale oricărei alte instituții guvernamentale.

— Robert Hilland

PROLOG

Micuțul Noah

DUBLIN, VIRGINIA

25 martie 2015

TELEFONUL SUNĂ. JOHN. SLAVĂ DOMNULUI!

În secunda în care am răspuns, cuvintele lui au dat năvală. Era ca pe jar.

— Bob, ai pășit exact peste el! a spus John, și senzația de urgență era palpabilă.

— Ce?

— Bob. OPREȘTE-TE EXACT UNDE EȘTI. Întoarce-te. Mergi înapoi în direcția de unde ai venit.

M-am întors și am început să merg înspre anvelope.

Micuțul Noah, în vârstă de cinci ani, fusese dat dispărut cu trei zile în urmă, iar eu băjbâiam prin întuneric, în creierii nopții, în căutarea lui. Eram undeva în zona dintre cimitirul de mașini și dealul abrupt din spatele rulotei părinților săi. Sute de voluntari căutasera fără oprire, zi și noapte.

— STOP! E chiar acolo. Tocmai ai pășit peste el.

Am început să merg înapoi, cu telefonul într-o mână și lanterna în cealaltă.

— Stop! Mergi în direcția greșită! Trebuie să mergi în sus, spre deal. Mi se spune că trebuie să mergi în sus.

John turuia ca o mitralieră.

— Mergi înapoi spre deal și uită-te după jucăria X-Wing din Star Wars. Bob, îți spun, băiatul e acolo.

Simțeam emoția din vocea lui John și asta era atât de neobișnuit. De obicei, când lucram împreună era extrem de calm și precis.

Noah însemna pentru el altceva.

Spiritul curat și sincer al acelui băiețel cu părul roșcat trezise în noi o îngrijorare paternă care ne domina acum rațiunea. Totul devenise personal. Simțeam inocența și durerea lui Noah.

Ne topise inimile.

Orice nenorocire i s-ar fi întâmplat, propriul tată nu-l putuse proteja. În acest moment totul depindea de mine și de John...

1

DOUĂ LUMI

Bob Hilland, polițist, agent FBI

După 7 ani de serviciu în slujba poliției din New Jersey, în 1997 m-am alăturat FBI, pe postul de agent special, în cadrul biroului din New York.

MI-ADUC AMINTE CÂND AM PRIVIT PENTRU PRIMA OARĂ răul în ochi: ziua în care l-am văzut pentru prima dată pe asasinul John Smith.

Era în toamna lui 1991, aveam 23 de ani și eram polițist de patrulă în West Windsor Township, statul New Jersey.

Ca proaspăt înrolat, aveam să devin dureros de conștient de personajele neplăcute și periculoase care veneau la pachet cu această meserie.

O dată a fost cât pe ce să mor, după ce un nenorocit de drogat m-a târât pe autostradă. Eram într-o misiune de patrulare când am observat o camionetă oprită pe banda din mijloc a unui drum cu trei benzi. Am oprit ca să cercezez despre ce e vorba.

În timp ce pășeam spre camionetă, am observat prin geamul deschis pe jumătate o chică de păr zburlit și un gât tatuat.

— Bună ziua, domnule. Care e problema...

Șoferul și-a întors încet privirea spre mine, cu pupilele dilatate și împietrite. A tras dintr-un joint (amestecat cu fenciclidină, aveam să aflu ulterior). Arăta ca un Isus bezmetic și drogat.

— Ieșiți din mașină! am ordonat, trăgând de mânerul ușii blocate.

La 2 metri înălțime și 113 kilograme, eram o apariție intimidantă. Colegii de birou mă porecliseră „Păsăroiul”, datorită înălțimii și, ulterior, numărului de arestări pe care le făceam.

Dar tipul cu privirea dusă nici nu s-a mișcat. A mai tras un fum și și-a întors privirea.

Am băgat mâna prin geam, în căutarea mânerului – mare greșeală. A ridicat geamul, prinzându-mi brațul, și apoi a băgat camioneta în viteză și a țâșnit, târându-mă după el.

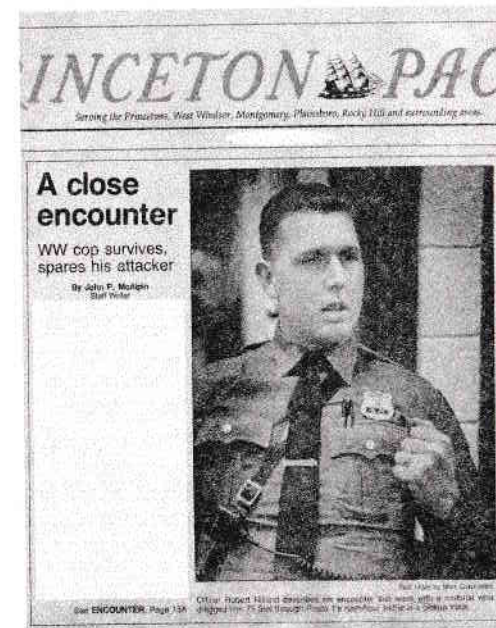
M-am izbit de mașină și corpul meu a zburat ca o păpușă de cârpă, în timp ce mă zbăteam să nu fiu tras sub roți.

— Trage pe dreapta! am zbierat. O să mă omori!

Tipul a virat brusc și s-a izbit de o barieră de beton, eliberându-mi brațul și aruncându-mă în aer. Am aterizat în mijlocul celor trei benzi, în plin trafic.

Am scăpat cu bine și am pornit cu mașina în urmărirea individului, reușind în cele din urmă să-l fac să oprească. L-am scos cu forța din camionetă și l-am trântit la pământ, încătușându-l, chiar când soseau și întăririle. Mai târziu, la spital, doctorii au fost șocați că nu aveam niciun os rupt sau vreun organ afectat.

După incident, mi-am dat seama că șoferul era același tip cu care discutaseam, câteva zile mai înainte, despre renunțarea la consumul de droguri.

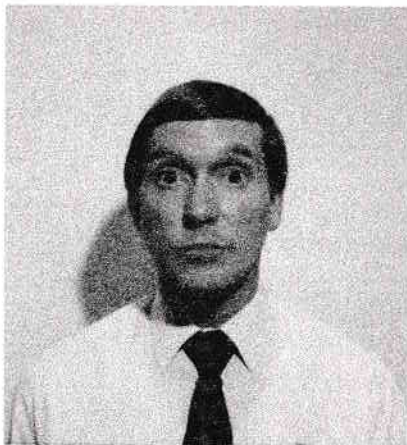
În timpul patrulării, am fost trântit și târât pe autostradă de către un infractor sub influența fenciclidinei.

LIBRIS | We know books

Tipul era drogat, dar privirea lui nebună nu era malefică – asta era rezervată criminalului John Smith și ochilor lui reci și fără suflet.

Într-o zi de toamnă din 1991, la sfârșitul turei, am trecut prin zona de tranzit a secției noastre, în drum spre întâlnirea cu colegii cu care urma să beau ceva.

Prin geamul antiglonț al holului, mi-a atras atenția o figură – un bărbat slab și palid care stătea lângă un polițist. Avea în jur de 40 de ani și un aer blajin. S-ar fi pierdut în fundal dacă n-ar fi fost părul roșcat și acei ochi. Ochii unui asasin. Un diavol cu un nume inofensiv... John Smith.

Aprilie 1992 – John Smith, fotografie făcută de poliție, la șapte luni după ce a raportat dispariția celei de-a doua soții, Fran.

(PRIN BUNĂVOINȚA FBI)

Și-a ridicat capul și privirile ni s-au întâlnit.

A lui era a unui rechin în secunda dinainte să te sfâșie. Din acel prim moment, a început o luptă de putere între mine și Smith. Ne-am uitat fix unul în ochii celuilalt, fiecare provocându-l pe celălalt să-și ferească privirea.

Eu, unul, n-am putut. Vedeam în fața mea ceva greu de cuprins cu mintea – un spirit malefic ascuns într-un corp omenesc, care mă provoca să-l demasc.

Ne-am privit ochi în ochi până când polițistul l-a întrebat ceva pe Smith și el și-a mutat privirea.

Era 4 octombrie 1991 și Smith venise la secție ca să raporteze dispariția celei de-a doua soții, Fran. Mai târziu, aveam să aflu că Fran nu era singura lui soție care dispăruse. Cu 17 ani în urmă, în Ohio, raportase dispariția primei soții, Janice.

Habar n-aveam pe atunci că bărbatul ăsta slăbănog, cu ochi de rechin ucigaș, îmi va schimba viața pentru totdeauna.

Habar n-aveam că urma să-mi petrec mai mult de trei decenii în căutarea celor două soții dispărute, încercând să le fac dreptate. Că mă vor bântui pentru tot restul zilelor și că vor veni la mine noaptea, în vise.

Fran era sociabilă și îi plăcea să fie fotografiată.

(PRIN BUNĂVOINȚA FBI)

Fotografia lui Janice Hartman din albumul de absolvire a liceului. A dispărut în 1974, la câteva zile după pronunțarea divorțului de Smith.

(PRIN BUNĂVOINȚA FBI)

LEDIS | We know

Rolul meu de apărător și protector a început încă din copilărie, din necesitate.

Am fost cel mai mare dintre cei cinci copii și am crescut într-o familie disfuncțională, măcinată de traumă, apatie și alcoolism. Un puști din Brooklyn și ulterior din New Jersey care a avut grijă și și-a protejat frații mai mici. Am fost protectorul familiei.

Tatăl meu, Bob Sr., era un Archie Bunker alcoolic. Pentru el, lumea era în alb și negru. Mama mea, Virginia, a crescut cu un tată bețiv și absent, după ce își pierduse mama la o vârstă fragedă. Condițiile de viață erau atât de dure, încât cei de la primăria New Yorkului au mutat-o într-un adăpost pentru a o proteja de propriul tată. Ambii mei părinți aveau traume nerezolvate care afectau fiecare aspect al dinamicii familiale. Am încercat la nesfârșit să țin familia laolaltă, în timp ce mă chinuiam să câștig aprecierea părinților.

În adolescență, trăgeam de fiare și excelam la sport și învățatură. Am crescut mai înalt decât rudele, colegii și profesorii mei.

Nu m-am considerat niciodată un bătauș și nici n-am căutat să intru în belea. Dar dacă vedeam vreun golan că se ia de un puști mai slab, săream la bătaie. În liceu am fost suspendat de câteva ori pe motiv că mă încăieram, dar nu mă deranja prea tare. Instinctul meu era să-i protejiez pe cei nevinovați și vulnerabili și să-i pedepesc pe agresori. Dacă asta îmi crea probleme, atunci n-are decât.

Ați putea spune că instinctul acesta ar fi trebuit să mă mâne spre academia de poliție, dar nu mi-a trecut niciodată prin cap să mă fac polițist. La 22 de ani, m-am alăturat forțelor de poliție din pură întâmplare. (Deși, de atunci, am învățat că în viață nu există „întâmplare” sau „coincidențe”.)

Eram în primul an la Rutgers University, unde studiam istoria, când un amic m-a rugat să merg cu el la examenul de admitere de la poliția locală. Am luat examenul cu brio și, dacă e adevărat că biologia îți marchează destinul, fizicul meu mi-a hotărât soarta. Departamentul de poliție avea o echipă de softball de succes și acolo erau două posturi libere. Iar eu știam să lovesc mingea.

În 1991, eram angajat al poliției doar de un an când acel dement drogat m-a târât pe autostradă. Țineam la tăvăleală, eram obișnuit. Îmi doream misiunile dificile pe care alții le evitau. Voiam să-i prind pe tipii agresivi de care nimeni nu voia să se atingă. Îmi plăcea să merg la luptă, pentru o cauză bună, și apoi, când totul se termina, să mă retrag de pe teren fără să am nevoie de laude sau distincții.

Munca îmi oferea validarea de care aveam nevoie, aprobarea pe care n-o primisem niciodată din partea părinților.

Îmi dădea un scop în viață.

La șase ani după ce m-am uitat în ochii de prădător ai lui John Smith, am căpătat un post nou: agent special FBI, în secția de cazuri nerezolvate a poliției newyorkeze. Echipa reexamina anchete nerezolvate de omucidere, care stagnau uneori vreme de ani întregi.

Biroul nostru din centrul Manhattanului se afla la numai câteva străzi de World Trade Center și peste drum de sediul Curții Supreme, unde actorii din *Lege și ordine* se dezlănțuiau, jucându-și rolurile de răufăcători și polițiști. În pauzele de cafea, obișnuiam să stau pe o bancă din spatele clădirii Federal Plaza 26 și să-i privesc cum umblă cu lumini și camere de filmat, în lumea lor imaginară, aflată atât de aproape de lumea noastră reală.

Era anul 1997, epoca walkmenurilor, a faxurilor și a pagerelor. O tehnologie lentă ca melcul față de cea din zilele noastre, dar pe atunci era de ultimă oră. Străzile orașului pulsau de o energie și un ritm de care nu avusesem parte în Jersey, iar eu mă simțeam atât de bine în acel mediu.

În noul birou, ritmul era însă diferit.

În prima zi de muncă, l-am găsit pe colegul meu de birou, Richie De Stano, dormind pe scaunul său, cu ochelarii căzuți pe nas și mâinile împreunate pe burtă. Pe biroul lui erau împrăștiate dosare pătate de cafea, cutii cu resturi de tăieței „chow mein” din Chinatownul din apropiere și pahare de cafea mototolite. Era scund, cu început de chelie, opusul meu din punct de vedere fizic. Cineva l-a înghiontit să se trezească. S-a ridicat căscând și mi-a făcut un tur.

— Omuciderile pot fi uneori cele mai ușoare cazuri de rezolvat. Băiatul Rău nr. 1 îl omoară pe Băiatul Rău nr. 2 pentru bani, droguri, putere sau o femeie. Schimbă numele, datele, locurile și ai parte de unul și același caz.

A apucat un teanc întreg de dosare de pe biroul său și l-a trântit pe al meu.

— Astea-s primele tale cazuri. Unele sunt atât de vechi, încât nu vor fi niciodată rezolvate. În cazul altora, ucigașii sunt deja în închisoare pentru alte fapte sau poate chiar decedați. Nu te da de ceasul morții pentru ele. Mai avem sute din astea, a spus el.

Apoi m-a avertizat, îndreptând degetul înspre mine.

— Și nu uita: cazuri mari, probleme mari... cazuri mici, probleme mici. Cazuri zero... înțelegi ideea?

Am aprobat, din politețe. Eu eram însă genul care se aruncă până la capăt; nu făceam nimic la scară „mică”.

Am încercat să mă dumiresc cu muntele de dosare pe care mi le trântise pe birou – rapoarte îngălbenite, fotografii de la locul crimei datând de ani, uneori de decenii.

Îi mai pasă cuiva de aceste victime?

Trebuia să îi pese cuiva.

Un an mai târziu, în vara lui 1998, am fost chemat să depun mărturie în legătură cu niște cazuri mai vechi, de pe vremea când eram polițist. Când audierea s-a terminat, am dat pe la fosta mea secție, să-mi revăd colegii, și am trecut pe lângă peretele de sticlă antiglonț prin care, cu ani în urmă, îl văzusem pe Smith. Toată lumea a strigat:

— Hei, Păsăroiule!

— Omul-Pasăre!

— Pasăre!

Inspectorul Matt Dansman m-a tras în biroul său de sticlă.

— Păsăroiule, cum se poartă FBI cu tine? Te pun să alergi după spioni ruși sau chestii de genul ăsta?

Biroul lui Dansman era la fel de înțesat ca și cel al lui DeStano, plus un obiect ciudat – un glob de cristal ieftin pentru ghicit viitorul. Băieții i-l făcuseră cadou, ca să-l tachineze fiindcă uneori se consulta cu prezicători despre unele cazuri.

Era o zi însorită și, în timp ce vorbeam, o rază de lumină reflectată din fereastră a străbătut globul de cristal, ca un laser. A aruncat un curcubeu de culori asupra unui raft de lângă noi, iluminând un dosar pe care era scris cu marker negru:

Betty „Fran” Smith – Persoană dispărută.

În timp ce continuam să vorbim, m-am ridicat, l-am luat de pe raft și l-am deschis.

Fotografia de pe prima pagină m-a făcut să tresar.

LEADIS | We know

Era el, tipul cu privirea malefică de acum șase ani.

Uf, numai nu monstrul ăsta. Am dat pagina și am dat peste soțiile sale dispărute – Janice Hartman și Fran Smith. Am simțit din nou că mă trăsnește ceva – de data asta era însă altfel. Femeile din fotografie îmi erau necunoscute, dar am simțit o pornire imediată, emoțională și copleșitoare de a le ajuta.

– Matt, în ce stadiu se află? am întrebat eu, încercând să par nonșalant.

– E pe butuci. Niciun cadavru, nicio probă. O crimă pe care n-o putem dovedi. Tipul a scăpat cu cel puțin două crime despre care avem cunoștință.

Nu-mi puteam lua privirea de la cele două fotografii; zâmbetul lui Fran era ștregăresc, iar Janice părea sora mai mică și drăgălașă a cuiva.

– Ar trebui cumva să poată fi resuscitat cazul. Nu poți face niște valuri?

– Nici vorbă. Am încercat totul. De aici până în Ohio și Connecticut, nu ne-a scăpat nimic.

M-am uitat la privirea plină de viață a lui Fran și mi-am amintit de Smith, în holul poliției, când completa declarația de „persoană dispărută”. Cu câteva zile înainte, fusese vie și zâmbitoare, la fel ca în fotografie. Mi-am amintit de ochii lui Smith care mă stârneau, provocându-mă să-l prind.

– Te superi dacă mă uit puțin? am întrebat.

– Glumești? Chiar te rog.

Era un gest necugetat, să iau un caz fără speranță care se afla oricum în afara jurisdicției mele, câtă vreme aveam zeci de dosare care mă așteptau pe biroul meu din New York. Dar, cum spuneam, îmi plăceau sarcinile dure. Îmi plăcea să descâlcesc imposibilul.

Acasă aveam o duzină de cuburi Rubik pe care le răsuceam și învărteam, până când le rezolvam misterul tridimensional. Îmi plăceau enigmele.

Dar asta mergea mult mai adânc. De fel, eram un tip care urmărea faptele și respingea absurdul. În copilărie mergeam la biserică și respingeam superstițiile, trucurile magice sau supranaturalul. Dacă aș fi crezut atunci în astfel de lucruri, aș fi putut susține că destinul sau forțe cosmice mă trăgeau înspre acest caz. Orice ar fi fost, nu găseam nicio explicație.

Mi-am jurat în sinea mea că, oricât de mult timp mi-ar fi luat, aveam să le găsesc pe Janice și Fran, iar pe monstrul ăla aveam să-l arunc în spatele gratiilor.

– Răspunsul e nu, categoric nu, mi-a spus șeful diviziei, Stan Nye, a doua zi, la birou. Te lupti deja cu zeci de cazuri aici și fără să mai iei altele din Jersey.

– Stan, tipul ăsta, Smith, este un pericol public. Lasă-mă să fac niște cercetări preliminare, să văd ce găsește.

Stan Nye a scuturat din cap.

Am tăcut, apoi, pe un ton de urgență maximă, am zis:

– Cazul ăsta înseamnă mult pentru mine. E în regulă dacă mă duc cu el la Buckbee?

Dennis Buckbee era șeful lui Nye și nimeni nu voia să aibă de-a face cu el... mai ales Nye. Buckbee avea temperamentul unui uragan. Se născuse urlând la cei din jur.

– Știi că ai tupeu, Bob. Dă-i drumul. Dacă e de acord, atunci sunt și eu.

O oră mai târziu eram în biroul lui Buckbee, înșirându-i pe birou poze cu Smith, Janice și Fran.

— New Jersey a înaintat o cerere oficială ca să-i ajutăm, am spus eu.

Era aproape adevărat.

— Și? Trimite-o la cei de la Newark. Nu e vorba de New York. Nici măcar nu avem un loc al faptei.

Birourile FBI erau teritoriale și nu le convenea să preia cazuri de la alte divizii. Uram genul ăsta de birocrație. Aveam pregătit un răspuns, dat fiind că trecusem în revistă detaliile din dosar.

— Putem deschide dosarul pe motiv de răpire petrecută în New York. Smith avea o iubită în Connecticut și s-a dus până la ea, cu mașina, în weekendul în care Fran a dispărut. Desfășurătorul arată că traversa New Yorkul, în momentul dispariției. Ar fi putut să scape de cadavru în oraș.

Buckbee s-a uitat la poza lui Smith și s-a strâmbat.

— Am avut un caz asemănător în Pennsylvania, cu câțiva ani în urmă. Tipul și-a ucis soția, a raportat dispariția ei și avea o iubită în Ohio. Oricât de mult ne-am străduit, n-am putut să-l acuzăm. Smith ăsta al tău îmi amintește de bulangiul ăla arogant. Dar, pe bune acum, conexiunea cu New Yorkul nu ține. Singurul nostru interes aici este interesul tău, așa-i?

Fir-ar să fie!

— Corect, am spus.

Buckbee a adunat fotografiile și mi le-a dat înapoi.

— Deschide cazul, Bobby. Verifică firele principale și vino să-mi raportezi. Pune la treabă poliția locală și statală. Nu vreau să-ți consumi tot timpul cu cazul ăsta. Dacă devine o problemă, îl închid. Înțelegi?

Absolut. Sigur că da. Nicio problemă.

Am lucrat până târziu în noapte, trecând prin rapoarte de poliție, declarații, dovezi, fotografiile din anchetă și documente care acopereau decenii de investigații. Eram atât de absorbit, încât aproape n-am auzit telefonul.

— Bobby, eu sunt. Nu mai am nicio veste de la tine și eram îngrijorată.

Fir-ar să fie!

— Alex, îmi pare rău. Voiam să sun...

Viața unei soții de polițist e ingrată, mai ales dacă polițistul respectiv este un obsedat de muncă, cum sunt eu. Alex și cu mine ne cunoșteam din liceu, dar nu am început să ne întâlnim decât acum câțiva ani, în toamna lui 1991, cu câteva săptămâni înainte de a-mi încrucișa privirile cu Smith.

Ne-am căsătorit de Valentine's Day în 1992, la cinci luni de la prima întâlnire. Înainte să intru în FBI, s-a născut fiul nostru, Connor, și mai târziu fiica noastră, Caitlyn. Au acum trei ani, respectiv un an. Între timp am ratat cine în familie, primele cuvinte și primii pași, din cauza muncii mele intense.

Când eram acasă, încercam să fiu tatăl pe care nu l-am avut niciodată. Întotdeauna mi-am îmbrățișat strâns copiii și le-am spus că îi iubesc.

— Copiii sunt bine?

— Caitlyn doarme, dar lui Connor îi ies molarii și e necăjit.

— Îmi pare rău. Am un caz nou. Ajung acasă într-o oră. Sau două. În funcție de trafic...

Tăcere.

— Încă un caz nou? a întrebat ea cu voce tristă. Sper să nu te lași prins prea tare și de data asta. Deja abia mai dai pe acasă.